

16. LUKU

SOVITUKSEN VIRKA

Tämä virka annetaan kuninkaalliselle papistolle — Voidellut saarnaamaan sovitusta — Miksi iloista sanomaa ei pidetä arvossa — Sen viran täyttämisen hedelmät — Vaino ja kirkkaus — Kuinka se koettelee uskollisuutta — Ainoastaan uskolliset saavat ottaa osaa tulevaan sovitustyöhön

”Eikä kukaan sitä arvoa itselleen ota, vaan Jumala kutsuu hänet niinkuin Aaroninkin. Niinpä Kristuskaan ei itse korottanut itseänsä ylimmäisen papin kunniaan.” — Hebr 5:4,5

SOVITUKSEN virkaan ottaa osaa koko ”Kuninkaallinen Papisto”, jonka Pää eli Ylimmäinen Pappi on Herramme Jeesus. Kaikki papit ottavat osaa ”parempiin uhreihin”, joita on uhrattu koko evankeliumikauden ajan ja jotka on saatettu täytäntöön sen lopussa (Room. 12:1): ja kaikki, jotka siten jakavat Kristuksen kärsimykset, saavat myös jakaa hänen tulevan kirkkautensa ja saavat olla osallisina hänen suuressa ja ihanassa sovitustyössä tuhatvuotisessa Valtakunnassa.

Kaikki nämä alipapit olivat ”luonnostaan vihan lapsia niinkuin muutkin”, ja heidän täytyi ensin tulla sovitetuiksi Jumalan kanssa, ennen kuin Jumala saattoi kutsua heidät tähän papistoon — sillä ”ei kukaan sitä arvoa itselleen ota, vaan Jumalan kutsuu.” Vasta sitten, kun olemme vastaanottaneet sovituksen Lunastajamme, Ylimmäisen Pappimme, käsistä, meille voidaan tarjota etu tulla lasketuiksi kanssauhraajiksi, kanssavälittäjiksi, kanssasovittajiksi.

Jokaisen, joka on vastaanottanut ”lapseuden hengen” ja tullut siten Jumalan lapseksi ja papiksi, on siitä lähtien tämän hengen pakottamana aloitettava sovituksen viran harjoittaminen — kukin eri lahjojensa ja tilaisuuksien mukaan. Jokainen ymmärtää, niin kuin Ylimmäinen Pappikin, pyhän hengen johdatuksen sanoen, ”Herran, Herran henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan ilosanomaa nöyrille [ei nyt ylpeille, pöyhkeille, kovasydämisille ja jumalattomille], lähettänyt minut sitomaan särjettyjä sydämiä, julistamaan vangituille vapautta ja kahlituille kirvoitusta, julistamaan Herran otollista vuotta” — aikaa, jolloin Herra Lunastajan ansion kautta haluaa ottaa vastaan ”pienen lauman” jäsenet ”elävinä uhreina.”

Apostoli Paavali, joka oli yksi alipapeista, tunsu tämän hengen vaikutuksen, joka pakotti hänet kertomaan kaikille, joiden kanssa hän tuli kosketukseen ja joilla näytti olevan kuulevat korvat, ”lunnaista kaikkien edestä”, jonka rakas Lunastajamme hankki, ja kehottamaan heitä, että antaisivat sovittaa itsensä Jumalan kanssa sekä viipymättä alkaisivat vaeltaa vanhurskauden tiellä.

Huomaa hänen selvä esityksensä tästä asiasta 2 Kor. 5:17-20:

”Jos joku on Kristuksessa, niin hän on uusi luomus; se, mikä on vanhaa, on kadonnut [vanhat synnit, pyrkimykset, toivomukset], katso, uusi on sijaan tullut. Mutta kaikki [uusi] on Jumalasta, joka on sovittanut meidät itsensä kanssa Kristuksen kautta ja antanut meille sovituksen viran [palveluksen]. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan [koska Kristus kantoi heidän rangaistuk-

sensa], ja hän uskoi meille [Kuninkaalliselle Papistolle] sovituksen sanan [iloisen sanoman sovitukselta].”

”Kristuksen [Ylimmäisen Pappimme, Isän edustajan] puolesta me siis [koska Jumala on kutsunut meidät ja antanut meille papistona tämän viran hänen nimessään julistaa iloista sanomaa] olemme lähettiläinä, ja Jumala kehottaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta [sijassa]: antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.”

Tämä ilosanoma, joka oikein arvostettuna tulisi saada kiitollinen vastaanotto kaikkialla ja kaikkien luokkien keskuudessa, tulee nyt yleisesti hyljättyksi; ja profeetta puhuesaan Kuninkaallisen Papiston sijassa huutaa, ”Kuka uskoo meidän saarnamme, ja kenelle Herran käsivarsi [Kristus, Jumalan pelastava voima] ilmoitetaan?” (Jes. 53:1; Joh. 12:38) Nyt on ainoastaan verrattain harvoja, joihin tämä voima vaikuttaa — ainoastaan niin monta kuin Herra Jumala kutsuu Kuninkaalliseen Papistoon; sillä ei kukaan ota itse itselleen sitä kunniaa, vaan ainoastaan se, jonka Jumala kutsuu.

Syy tämän sanoman hylkäämiseen yleisesti on selvä: sovinto Jumalan kanssa merkitsee synnin vastustusta; rauha Jumalan kanssa merkitsee vihollisuutta ja sotaa langenneen ihmisluonnon kaikkia juurtuneita heikkouksia ja kieroja taipumuksia vastaan; se merkitsee täydellistä kääntymistä synnin palveluksesta vanhurskauden palvelukseen. Monet, jotka vihaavat syntiä (ainakin sen vastenmielisimmissä ja karkeimmista muodoista) ja jotka kaipaavat sovintoa Jumalan kanssa ja siunauksia, joita hän antaa ainoastaan lapsilleen, tekevät itseparannuksen kautta aloitteen kohti vanhurskautta ainoastaan huomataksensa omat heikkoutensa liian suuriksi heidän voitettavikseen, ja sen lisäksi että koko maailma on pahan puolella. Ainoat, joille on mahdollista tulla vapaiksi tästä orjuudesta, johon kaikki ovat syntyneet, ovat ne, jotka vapautta etsiessään ottavat varteen Mestarin sanat, ”Ei kukaan pääse Isän tykö muutoin kuin minun kauttani” — ainoan Välittäjän — tien, totuuden ja elämän kautta. Tämän lisäksi apostoli ilmoittaa, että suuri Vastustaja, ”tämän maailman jumala”, on sokaissut uskottomien — siis suuren enemmistön — mielet valheiden kautta, niin etteivät he voi pitää arvossa Kristuksessa tarjotun sovituksen etua. — 2 Kor. 4:4

Näissä olosuhteissa, kun synti vallitsee kaikkialla, onko mikään ihme, että kaikkien Kristuksen sijassa olevien Jumalan totisten ja uskollisten lähettiläiden (jotka alipappeina seuraavat ylimmäisen pappinsa jäljessä) täytyy kärsiä hänen kanssaan vanhurskauden tähden? Suurta Ylimmäistä Pappia, joka mitä selvimmin julisti ”sovituksen sanaa”, halveksittiin, hyljättiin ja naulittiin ristiin, ja tämän tekivät ne, jotka väittivät rakastavansa ja tekevänsä vanhurskautta. Apostoleita kohdeltiin samalla tavalla pahoin, koska he uskollisuudessaan kieltäytyivät tinkimästä iloisesta sanomasta, ”sovituksen sanasta.”

”Te joudutte kaikkien vihattaviksi minun nimeni tähden.” He ”minun tähteni teitä solvaavat ja vainoavat ja valhetellen puhuvat teistä kaikkinaista pahaa.” ”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä.” Nämä suuren Opettajamme sanat tulisivat pysymään totuutena aina tämän aikakauden loppuun saakka; ja ne ovat tänään yhtä tosia kuin koskaan. Kuka hyvänsä, joka uskollisesti harjoittaa virkaansa lähettiläänä ja avoimesti julistaa Jumalan koko suunnitelmaa, saa hyvin pian

tietää jotain Kristuksen kärsimyksistä ja voi totisesti sanoa, ”Niiden herjaukset, jotka Sinua herjaavat, ovat sattuneet minuun.” – Matt. 10:22; 5:10-12; Ps. 69:10; Room. 15:3

Mutta tässä jälleen näemme Jumalan suunnitelman ihmeellisen viisauden; sillä suorittaessaan ”sovituksen sanan” papillista virkaa, johon voitelu ylhäältä pakottaa, jokainen Pappi huomaa itsensä uhraamisen välttämättömyyden, uhrautumisen eläväksi ja pyhäksi ja Jumalalle otolliseksi uhriksi, järkeväksi jumalanpalvelukseksi. – Room. 12:1

Siten tulee itsensäuhraamisen ja kärsimyksen mitta, jonka jokainen vihkiytynyt kestää, jokaisen uskollisuuden asteen mittariksi lähettiläänä (Jumalan näkökannalta katsoen – sillä ihmiset eivät aina voi huomata sitä). Jokainen pappi, jolla ei ole mitään kärsimyksiä Kristuksen ja totuuden tähden, osoittautuu sen kautta uskottomaksi Uuden Liiton lähettilääksi ja palvelijaksi. Ainoastaan niille, jotka ovat uskollisia ristinsotilaita, annetaan arvaamaton etu saada ottaa osaa suuren ylimmäisen papin kanssa ihanaan sovitystyöhön, joka tuhatvuotiskauden suotuisissa olosuhteissa suoritetaan. ”Jos kerran yhdessä hänen kanssaan kärsimme, saamme hänen kanssaan myös hallita; jos kiellämme hänet, hänkin on kieltävä [silloin] meidät.” – Room. 8:17; 2 Tim. 2:11,12; Tiit. 1:16

”Pidä, mitä sinulla on, ettei kukaan ottaisi sinun kruunuasi.” – Ilm. 3:11

”Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun.” – Ilm. 2:10